

SAMENVATTING

Rob Bregman

Ben Wijffelaars bekritiseert een recentelijk aangenomen voorstel in de Eerste Kamer, ingebracht door de Partij voor de Dieren, om dierenrechten te verbeteren. Ben vraagt zich nu af hoe lang het duurt voordat ook de rechten van planten verbeterd worden...

Theo Heijnsdijk vervolgt zijn serie artikelen over de 'Verkade'-boeken uit de jaren '30 met een verhaal over *Larryleachia marlothii*, een stamsucculent uit de familie Apocynaceae (vroeger Asclepiadaceae). De nomenclatuur van deze groep planten is nog steeds verwarrend; sommige auteurs (zoals Peter Bruyns) gaan wel erg ver door alle stapelia-achtigen tot één geslacht (*Ceropegia*) te verenigen. *L. marlothii* was vroeger bekend onder de naam *Trichocaulon dinteri*. The soortnaam verwijst naar de Duitser Rudolf Marloth, die de plant in 1905 ontdekte. *Larryleachia* als geslachtsnaam werd in 1996 geïntroduceerd. Tegenwoordig worden 5 soorten erkend. De tamelijk kleine (8-15 mm doorsnee) bloemen zijn zeer gespecialiseerd (zoals trouwens alle soorten in deze familie); de bijzondere bloembouw wordt dan ook uitgebreid door de auteur besproken. De natuurlijke groeiplaatsen zijn te vinden in een groot gebied langs de Atlantische kust, van Namibië (of Angola) tot Zuid Afrika. *L. marlothii* is moeilijk te kweken, vandaar dat wordt geadviseerd om de plant te enten op een knolletje van *Ceropegia woodii*.

Bertus Spee is toe aan deel 116 in zijn serie 'Voor het voetlicht'. Hierin bespreekt hij *Echeveria secunda*, *Ferocactus reppenhagenii* en *Soehrensia formosa* subsp. *nivalis*.

Henk Viscaal schrijft over de bekende *Strombocactus disciformis*. Deze plant vond hij tijdens zijn eerste reis naar Mexico. Later vond hij een andere populatie, nu samengroeiend met *Lophophora williamsii*. De strombocactus in zijn eigen verzameling is een oude plant die nu zelfs aan de basis stekken vertoont, nogal ongewoon bij deze soort.

Peter Knippels geeft een overzicht van zijn kweekactiviteiten in het 'Covid-jaar' 2020. Hij concludeert dat het kweken van planten toch veel leuker is als je andere liefhebbers ontmoet.

Henk Ruinaard gaat in op het misverstand dat cactussen brandvlekken krijgen als je ze na een sproeibeurt in de zon zet. Hij legt uit dat waterdruppels op het plantenlichaam uitvlakken en dus niet als lens (brandglas) werken.

Wim Alsemgeest beschrijft zijn methode om bonte agaven te vermenigvuldigen. Hij selecteert eerst een plant met gele of witte vlekken of strepen op het blad. Daarna boort hij van bovenaf het groeipunt eruit, of hij zaagt de plant verticaal doormidden. Als het goed is verschijnen dan op het snijvlak bontgekleurde scheuten.

Louis Van de Meutter behandelt *Ceropegia meleagris*, een kruipende of hangende bladsucculent uit Nepal. De ingang van de kleine bloemen wordt grotendeels afgedekt door de coronaslippen (delen van de bloemkroon), dus de bestuivende insecten moeten heel klein zijn.

Peter Knippels werd in 1992 door Frans Noltee enthousiast gemaakt voor Zuid-Afrikaanse bolgewassen. Een daarvan, *Massonia bifolia*, een wintergroeiende soort uit de aspergefamilie (Asparagaceae) wordt hier besproken.

Wolter ten Hoeve geeft weer zijn gebruikelijke overzicht van de inhoud van andere tijdschriften over succulente planten.

Als laatste bijdrage meldt Tom Twijnstra dat zijn *Mammillaria tezontle* enkele maanden na het zaaien al (zij het kleine) bloemen produceerde: een nieuw record!

rob.bregman@icloud.com